

Români!

Răspândiți cât mai mult printre voi această revistă.

ANUL II, No. 9

UN NUMĂR 3 LEI

1 AUGUST 1923

APĂRAREA NAȚIONALĂ

ORGAN AL „UNIUNII NAȚIONALE CREȘTINE”

— APARE LA 1 ȘI 15 ALE FIECĂREI LUNI —

REDAȚIA: Str. Pictor Grigorescu, 9 II

Abonamente: LEI 80 ANUAL

SUMAR:

Preoții noștri și rabinii	Pr. C. Dumitrescu
Jidanii în literatura italiană modernă	N. C. A.
Organizația jidovească (Bet-Dinul)	**
Antisemitismul practic	Scipione Titu
Idolii națiunii	Ion Antonescu
Pericolul invaziei jidovești la sate .	Valvarie
Antisemitismul lui Wagner	Verax
Iarăși „Socialismul”	Scipione Titu
Atentate jidovești	Bali
Până când?	S. Siclovan
Opinii jidovești despre jidani . . .	Oscar Levg.
Diverse	**

BUCUREȘTI

Tipografia „STEAUA” Strada Vasile Lascar No. 40 bis, Telefon 15.77

1923

D-lui

arunci o rază de lumină asupra acestui eveniment așa de întunecat de atâtea mistere, și m'am temut la început ca nu cumva încercarea d-tale să se termine printr'un eșec sau ceea ce e tot una printr'un succes efemer. În epoca în care trăim lucrările de tipar sunt mistuite și uitate în foarte scurt timp.

Am fost, trebuie să o repet, surprins în mod agreabil, nu atât prin marele număr de fapte pe care le aduci la lumină, și care trebuie să surprindă pe toți care urmăresc cu atenție evenimentele timpurilor prezente, cât prin diversitatea lor și prin faptul că ai trebuit să le alegi și să le alegi nu numai după imprimare dar și după manuscrise și din descrierea orală a celor care au fost martori și victime, dela vrășmașii precum și dela prietenii marei revoluții. Ceeace apreciez în lucrarea d-tale mai mult decât acea lumină proiectată asupra unui subiect întunecat, mai mult decât concluziunile ce deduci din această abundență de fapte, e introspecția psihologică pe care o manifestezi când descoperi motivele care a permis ca o revoluție atât de bestială și atât de dementă, a fost capabilă să reușească și să învingă pe oponenți... Nu există o rasă pe lume mai enigmatică, mai fatală, și prin urmare mai interesantă decât jidanii. Orice scriitor care ca d-ta este oprimat de aspectul pe care-l prezintă în prezent și nedumerit de teama pentru viitor, trebuie să caute elucidarea chestiunii jidovești și să descopere influența ei asupra timpurilor moderne. Chestiunea jidovească are o importanță capitală atât în prezent cât și în timpurile trecute, și ori-ce cugetător obiectiv trebuie să caute să o disece ori cât de dificilă ar fi această operațiune, și ori cât de complicată ar fi mentalitatea indivizilor aparținând acestei rase. În adevăr, jidanii, după cum o știi și d-ta, formează o comunitate foarte susceptibilă, și sunt foarte bănuitori față de orice *goi* care îi privește cu un spirit critic.

Ei sunt în continuu aplecați să acuze pe ori și cine care nu e de partea lor, că sunt copleșiți de prejudecăți medievale, ori că sunt antagoniști intoleranți ai credinței și rasei lor.

.... D-ta arăți, cu justă indignare, marele pericol ce rezultă din faptul că jidanii tind să acapareze finanța și industria, precum și faptul că în toate răscoalele și revoluțiunile ei formează elementul precumpănitor. D-ta pui în evidență legătura între colectivismul bogătaș, finanțe internaționale și colectivismul internațional al lui Karl Marx și Trotsky... Și toate aceste mizerii și nenorociri, atât cele economice cât și cele politice, d-ta le deduci din o unică sursă „*fons et origo malorum*”—jidanii!

E posibil ca alți jidani să te acopere de invective și să te pună pe cruce pentru exprimarea acestor opinii ale d-tale; eu mă voi abține de a face cor cu ei! Am să caut să înțeleg opiniile și sentimentele d-tale, și odată ce le am priceput după cum cred că am făcut-o deja — pot să te apăr în contra atacurilor nedrepte a prea susceptibilei rase căreia aparțin.

Dar mai întâi de toate am de adăugat aceasta: Nu există un eveniment în Europa modernă care să nu aibe o legătură oare-care

cu jidani. Ia de exemplu marele război și întreabă-te care sunt cauzele și motivele lui: le vei găsi de sigur în naționalism.

Imi vei răspunde imediat că naționalismul n'are nimic a face cu jidanii, cari, după cum ai dovedit-o mai sus, sunt inventatorii ideii internaționale. Totuși, întocmai ca extaziunea bolșevică și tirania financiară, se poate urmări firul bigoteriei naționale (Imi iau permisiunea de a o denumi astfel) până la sursa ei iudaică — nu sunt ei oare făuritorii mitului al poporului ales, și nu face oare această obesiune parte din crezul politic al fiecărei națiuni moderne, ori cât de mică și de neînsemnată ar fi ea?

.... Fără îndoială că jidanii sunt responsabili de această revoluțiune, cum de altfel sunt responsabili de toate mișcările sociale, de oarece ei sunt părinții spirituali ai *Democrației și prin urmare și ai plutocrației*.

.... Nu încapă îndoială că jidanii împing la extrem, fie în bine fie în rău orice fac și nu încapă de asemenea îndoială că activitatea lor de azi cere o cercetare amănunțită și că nu poate fi privită fără grije.

Marea întrebare e dacă jidanii sunt rău făcători conștienți sau inconștienți. Eu personal sunt convins că ei sunt inconștienți, dar te rog nu crede că eu vreau să îi scuzez prin aceasta... Eu respect pe un rău făcător conștient, pentru-că el cunoaște cel puțin ce e bine, pe când unul inconștient, are nevoie de caritatea lui Christos, o caritate care nu e a mea, pentru a îi se erta faptul că nu știe ce face. Dar eu am ferma convingere că acești jidani revoluționari nu știu ce fac; că ei sunt mai curând păcătoși inconștienți, decât rău făcători cunoscători de răul ce-l fac,

.... Antisemitismul d-tale e foarte obiectiv, și face parte din acel gen de antisemitism care face mult mai mult bine jidanilor decât acel filo-semitism orb care sub lozinca „Lăsați să vină cu toții la liberalism” nu face decât să acopere ideologia semitică. Și astfel poți să fii drept față de jidani fără a te entuziasma pentru ei. D-ta ai observat cu groază că elementele jidovești alimentează cu forțe importante atât comunismul cât și capitalismul spre ruina materială și morală a lumii civilizate. Însă în același timp ai credință că trebuie căutată cauza acestei purtări extraordinare în idealism intens al jidanului.

.... Dar vei spune: „privește unde ne a adus idealismul jidanilor! Gândește-te ca ei au avut trei mil de ani ca să-și fixeze soarta. Cât timp vei cere oare să îi mai suportăm? Și cum crezi că vom putea eși din mocirla în care ei ne au înfundat, dacă nu schimbi calea pe care au împins omenirea în mod așa de ruinător?”

La această întrebare n'am decât un singur răspuns de dat și anume: „Ai dreptate”. Acest reproș e la baza antisemitismului d-tale și e perfect de justificat, așa încât eu te aprob pe deplin și sunt gata să te apăr în contra ori-cărei acuzațiuni că scornești rău de rasă. Dacă d-ta ești un astfel de antisemit, eu semitul sunt de asemenea antisemit și mult mai aprins chiar decât ai putea fi d-ta.

.... Noi am greșit, prietene, am greșit rău de tot. Și dacă putea să fie oare-care adevăr în erorile noastre de acum 3000, sau 2000 de ani, ba chiar în cele de acum 100 de ani, azi nu se mai găsește în ele decât falsitate și nebunie, și anume o nebunie care va da naștere unei nenorociri din ce în ce mai mare și unei anarhii din ce în ce mai întinsă. O reunesc pe față și în mod sincer, și cu o întristare, a cărei adâncime și durere n'ar putea să fie redată acestei lumi în flăcări de cât de vr'unul din vechii psalmiști.... Noi care am pretins că suntem salvatorii omenirii; noi, care ne-am lăudat că am dat omenirii pe „mântuitorul”, noi aceștia numai suntem azi de cât seducătorii omenirii, distrugătorii, incendiarii, călăii ei!... Noi care am promis să vă ducem la un nou rai, n'am izbutit în cele din urmă decât să vă debarcăm într'un nou iad... N'a existat nici un progres moral... Și ceiace a împedicat progresul e tocmai morala noastră, și — ceiace e mai rău — ea se opune unei refaceri naturale al acestei lumi ruinate... Privesc această lume și mă cutremur cu atât mai mult, cu cât cunosc autorii acestei uriciuni....

Însă însăși autorii acestor nenorociri, inconștienți cum sunt de obicei în toate faptele lor, nu'și dau absolut seama de aceste lucruri.

Pe când Europa e în flăcări, pe când victimele se tânguesc, și fumul acestui foc întunecă din ce în ce mai mult continentul nostru, jidanii, sau cel puțin o parte din ei, și nu cea mai neînsemnată, caută să fugă din clădirea în flăcări, dorind să părăsească Europa pentru Asia, părăsind întunecoasa scenă a dezastrului ce au provocat pentru a se stabili în Palestina acea luminoasă provincie a Asiei. Ochii lor numai văd nenorocirile, urechile lor numai aud plânsetele, inima lor e nemiloasă pentru anarhia din Europa: ei numai simt decât grijele lor proprii, ei nu se mai vaită decât asupra soartelor lor, ei numai suspină decât sub povara tor proprie...

.... Totuși, prietene, ultimul cuvânt nu e rostit, ultimul gest nu e făcut, ultima revoluție nu e încă efectuată. Această ultimă revoluție, cea care va încorona opera noastră revoluționară, va fi revoluțiunea contra revoluționarilor. Ea trebuie să aibe loc, și e probabil că e mai aproape decât ne închipuim. Ziua cea mare a socotelilor se apropie. Și în acea zi, când vechile valori de moarte și decadență vor fi înlocuite prin acelea creatoare de putere și frumusețe, atunci, prietene, vei găsi alături de tine, ca un aliat credincios, cel puțin un membru al rasei jidovești.

Oscar Levy.

Citiți

„NAȚIONALISTUL”

Organul Ligii „Apărării Naționale Creștine”

Terasa Bejan, Iași. — Pictor Grigorescu 9, București

ORGANIZAȚIA JIDOVEASCĂ

B E T - D I N U L

Statul ocult jidovesc ar fi incomplet dacă s'ar mărgini numai la o autoritate administrativă, cum e Kahalul și dacă n'ar avea și o autoritate judiciară care să vină să soluționeze conflictele dintre jidani. Acest stat conține pe lângă Kahal și un tribunal derumti *Bet-Din* are își care o organizațiune specială cu organe proprii ca judecători *Daloni*, portărei *Samoși*, etc. Acest tribunal se conduce după un cod de legi cuprinse în talmud sub numele de *Hoșen-Hamispot* și care tratează în detaliu distribuirea dreptății printre jidani. După el este interzis acestora de a se judeca la tribunalele creștine, precum și urmărirea v'unui interes oarecare în fața instanțelor civile și administrative creștine. Această interdicție se menține chiar atunci când legile creștine și jidovești nu sunt în contradicție și chiar când cele două părți ar dori să fie judecate de tribunalele creștine. Cel ce va călca aceste prescripțiuni va fi considerat ca un criminal, căci astfel de acțiune ar fi nelegiuire în contra legii lui Moise. În acest caz el va fi afurisit mai întâiu cu blestemul minor *indui* și dacă persistă în eroarea lui va fi afurisit prin blestemul cel mare *kerem*. Aceiași pedeapsă se va aplica oricărui partizan al vinovatului, și chiar celui ce va întrebuița vr'o autoritate neovreiească pentru a sili pe adversarul său să facă apel la alt tribunal decât cel jidovesc.

„Documentul prin care *Bet-Dinul* autoriza părțile să ceară dreptate la tribunalele creștine nu trebuie în nici un caz arătat judecătorilor *goimi*.”

În vremurile actuale în care jidani sunt supuși dominațiunei străine *Bet-Dinul* trebuie să rezolve orice afacere, orice interes, orice chestiune, orice dificultate s'ar ivi între jidani. Astfel trebuie să judece împrumuturile, contractele de căsătorie, donațiunile, succesiunile, plângerile relativ la pierderi, etc. Atribuțiunile lui se întind și la hoții, însă acestor delictе nu le poate aplica decât amenzi, sau pedeapsa morală conzistând în afurisenie.

„Pentru jidani influenți, care ar putea grație poziției lor sociale printre *goimi* să înfrunte deciziunile *Bet-Dinului*, în afară de blestemul *kerem*, se va lucra astfel încât jidanul recalitrant să fie judecat chiar de tribunalele creștine și condamnat. Pe lângă aceasta întreaga lui avere este declarată *Hefker* (supusă jefuirii): *Pentru a se distruge cât mai repede și cât mai complet cel ce ne socotește sfintele legi ale talmudului, interpretate de Bet-Dinul cel sfânt și de Kahalul infailibil* ¹⁾.”

1) Russie Juive p. 173—7.

În scopul de a obliga pe jidan de a se supune deciziunilor *Bet-Dinului* și a nu face apel la tribunalele creștine, împricinații trebuie să iscălească polițe în alb înainte de începerea procesului așa că cel ce nu s'ar supune deciziunii tribunalului ovreesc riscă să fie urmărit în averea sa și să piardă parale, ceace constituie cea mai-mare calamitate ce poate izbi pe vr'unul din urmașii lui Izrael.

Mijlocul de constrângere morală a Kahalului asupra jidanilor ce îi sunt supuși o formează anatema sau afurisenia denumită *kerem*²⁾. Jidani se tem grozav de această afurisenie, deoarece odată afurisit el e considerat ca mort de ceilalți jidani și chiar îngropat în efigie. Toți jidani au obligațiunea morală de a-l persecuta făcând tot posibilul ca să-l ruineze materialmente îngreindu-i sau chiar făcându-i imposibil exercitarea comerțului său.

Există două forme de afurisenii, care se întrebuintează în acelaș timp și ca jurăminte și anume *indui* sau *șamto* și *cheremul*. Prima afurisenie *indui*, nu implică decât excluderea vinovatului pe un termen de 30 zile din sânul societății ovrești, dându-i-se astfel timp să facă amendă onorabilă. Prin pronunțarea *keremului* el este exclus în mod definitiv și expus persecuțiunii întregii suflări ovrești. *Cetirea keremului* ține mai bine de un sfert de oră și se face după un anumit ritual, și apoi este publicat de sinagogă. Jurământul pe care jidanul îl face pe textul *keremului* îl leagă definitiv, lucru ce nu se întâmplă cu celelalte jurăminte pe care el e forțat să le dea față de tribunale. Jurămintele pe care jidani sunt nevoiți să le dea față de tribunalele creștine sunt considerate deci ca niște simple formalități, care n'au aface cu conștiința lor, și cu singura condițiune ca să rezulte numai bine pentru poporul lui Izrael, ei pot să jure strâmb ori de câte ori aceasta le convine³⁾.

Kahalul pentruca să subziste nu se poate bizui numai pe autoritatea morală ci trebuie să aibe și mijloace materiale, adică venituri. Acestea și le procură în parte prin cotizațiuni din partea membrilor ce compun comunitatea jidovească din taxele percepute de sinagogă pentru practicele religioase și mai cu deosebire din taxa percepută asupra cărnei denumită *cușer*. Această din urmă taxă formează venitul cel mai constant și cel mai important al Kahalului.

Obligațiunea la care este supus jidanul în a consuma decât carne *cușer* nu are de scop motive igienice cât are de scop motive de ordin fiscal. În adevăr, asupra cărnei *cușer*, Kahalul percepe un impozit și aceasta este cauza care-l face a impune în mod strict respectarea prescripțiunilor talmudice asupra cărnei *cușer* și *trif*. Acest impozit este considerabil, deoarece fiecare ovrei este obligat de a-l plăti zilnic ori de câte ori consumă carne, și el este întrebuintat de cele mai multe ori în a înălțura dificultățile și în a învinge rezistențele ce s'ar ivi în calea lui Izrael. Cu alte cuvinte el e întrebuintat în a corupe autoritățile creștine pentru ca acestea să închidă ochii asupra activității parazitare a ovreilor.

Jidanii în literatura italiană modernă

Se împlinesc doi ani dela apariția unui capo 'doperă al literaturii universale, considerat în Italia drept cel mai mare eveniment literar al veacului al XX-lea, anume. *Istoria di Cristo* de Giovanni Papini.

Avem trista ocazie să constatăm cu acest prilej, că în țara noastră, unde se traduc elucubațiuni pornografice de tot soiul, nu s'a găsit nimeni, care să pună sub ochii poporului român, paginile adânc edificatoare ale aceluia, care — împreună cu Mussolini — face fala Italiei moderne.

Iată cum Papini, cu penelu-i iscusit, zugrăvește pe jidovi cari mânați de o ură sălbatecă, au ținut pe cruce pe cel ce venise să îi mântuiască din păcat. Capitolul, din care extragem pasagiul de mai jos, ni-i arată privind cum Divina lor Victimă își dădea sufletu-i, pe muntele Calvarului.

Și dacă, mai târziu, milioane au plâns, gândindu-se la această zi, în aceea Vineri, toți cei adunați în jurul Crucii — afară de sfințele țemei—râdeau. Și cei ce râdeau atunci nu au murit cu toții; ei au lăsat fii și nepoți. Mulți dintre aceștia au primit botezul; dar ei rād încă și astăzi în jurul nostru: iar scoborătorii lor vor rāde într-una, până în ziua când unuia singur îi va fi dat să rādă. Și dacă plânsul atâtor oameni nu a putut șterge sângele nevinovat, ce pedeapsă va putea ispăși acest Rās îngrozitor?

Priviți-i, încă o dată pe cei ce rād în jurul Crucii, pe care Cristos e torturat de cele mai sfâșietoare dureri.

Iată-i grupați în ciorchini pe povârnișurile Calvarului, ca o turmă de țapi dușmănoși. Priviți-i în față pe fiecare în parte: îi veți recunoaște pe toți căci sunt nemuritori. Vedeți cum se întind acele boturi cari adulecă prada, acele gâturi noduroase, acele nasuri aduse și corioate, acei ochi lacomi cari sticlesc sub sprâncenele sbârlite. Luați seama cât sunt de oribili în atitudinile lor spontane de fraticizi neînduplecați. Numărați-i bine! Ei sunt cu toții semenii celor pe cari îi cunoaștem și frații celor pe cari îi întâlnim în fiecare zi pe străzile noastre.

În primul rând, stă Bonzul pântecos, cu inima înăbușită sub o pătură de slănină, cu urechile blegi și păroase, cu gura mare și cărnosă care din când în când devine un caracter de blesteme. Cot la cot cu el, e Cărturarul obraznic, urduros și scrofulos cu fața galbenă de culoarea excrementelor, dibaciu ticluitor de minciuni, rāgâind cerneala și puroiul. Iată și jertfitorii ospetelor, pe cari îi precedează greutatea desgustătoare a mațelor ghiftuite, brute înbogățite din foamea altora, îngrășate pe timpuri de secetă, cari fac bani din răbdarea sclavilor. Zarafii suspecti, ne-

2) La Russie Juive p. 142.

întrecuți în șicane și furișaguri, cari trăesc pentru a smulge bunul altuia: Impărțitorul Dreptății, meșteri în mânuirea legii împotriva nevinovatului. Și în spatele acestor trufași stâlpi ai societății omenesti, gloata pungașilor, a desmățaților nerușinați a derbedeilor scârboși: câini înfomețați ce mănâncă sub masă și-se freacă de glesnele celui care nu le dă o bucată de carne, sau o lovitură de picior.

Aceștia sunt veșnicii dușmani a lui Cristos ce se aseamănă o zi cu preoții desfrânați ai unei infame orgii saturnale; ei au expectorat în fața lui Iisus, odată cu balele și scuipatul, întreaga mocirlă care zace în fundul sufletelor lor.

Cine nu recunoaște în cei ce au tresărit de voluptate, privind ultimele spasmuri ale divinității, pe acei cari astăzi se silesc să răstignească patria noastră pe Calvarul nepăsării și venalității celor însărcinați să o apere?

N. C. A.

SĂ ȚINEM MINTE !

Gazeta clujană „Conștiința Românească”, organ care apare cu scopul foarte lăudabil de a consolida unirea și care se bucură de colaborarea unor distinși profesori universitari, publică în numărul 13 un articol intitulat „Presa minoritară” din care extragem următoarele:

„Ziarul Evreilor” de limbă maghiară „Uj Kelet” face o nouă „gafă” afirmând că întreaga cultură europeană de azi are origine evreiască. Ni se mai spune, că dumnealor au răspândit pretutindenea ideile de toleranță și umanitate.

„Ce păcat însă, că Românul ține minte și n'a uitat de pildă „toleranța” evreilor din vechia Ungarie. Nici un ziarist ungur nu găsea batjocuri mai tăioase la adresa poporului nostru asuprit și pus în imposibilitate de a răspunde după merit la insulte — decât „aceiași” presa evreiască azi atât de umanitaristă... la nevoie.

„La fel în 1916, când România intrase în Ardeal, cei care își găseau o plăcere sadică în a ataca pe ofițerii români din armata austriacă în cele mai sfinte sentimente naționale, erau — în mai mare măsură decât Ungurii — ofițerii evreo-maghiari”.

C. I. C.

Iată pe cine apără armata țării și profesorii noștri.

Lucrurile acestea nu au nevoie de nici un comentariu, noi avem însă o datorie: să ținem minte !

Constantin Ionescu

Student în litere

Pericolul invaziei jidovești la sate

Totalitatea satelor moldovenești sunt invadate de acest neam de oameni respingători.

De statură potrivită cu ochi holbați, cu o căutătură stranie, cu capul mic, cu nasul mare aquilin, cu maxilarele bine dezvoltate și eșite în afară, cu buzele groase, cu părul creț și aspru și de cele mai multe ori roș, cu fața plină de pete, urmă neștearsă a sângelui stricat, astfel ne apare în față chipul jidanului.

Acest neam de paraziți dăinuiește din cele mai vechi timpuri ale antichității, păstrând în totul aceleași obiceiuri și apucături, aceiași prostie imutabilă și același separatism, neputându-se contopi cu nici unul din popoarele cu cari au venit în atingere. Jidanul așa cum îl vedem noi astăzi este icoana vechiului popor ales.

Însă invazia la noi a acestui neam obraznic ne arată cât suntem de toleranți și naivi. Spanioli de pildă au înțeles încă acum 4—500 de ani pericolul ce îl constituie pentru nația lor prezența acestor vipere veninoase și tot Spaniolul dela mic la mare a contribuit la expulzarea lor bucuroși că însăși clasa conducătoare și-a înțeles menirea și a luat această măsură bine-venită.

Pe când la noi, ne mirăm ce reține pe conducătorii noștri de a săvârși un asemenea act de demnitate națională, mai însemnat pentru existența noastră decât chiar victoria de la Mărășești. Frica de amenințările străinilor jidoviți? Ah! dar mici mai suntem la suflet! Pentru ce ne mai numim atunci țară neatârnată, dacă totuși străinii ne poruncesc să facem ceia ce vor ei? Va răspunde: Franța, Anglia și America aliatele noastre ne poruncește aceasta. Dar pentru aceasta am luptat alături de dâșii pentru ca apoi să ne impună condițiuni mai grele ca cele impuse de Teutoni? Bine înțeles, este vizibil că acele state care ne impun acest sacrificiu național sunt conduse de jidani și poporul pe care îl conduc nu ne-ar cere nici odată să facă așa ceva.

Dintre toate pericolul invaziunii jidovilor la sate este atât de mare încât rezolvarea acestei chestiuni nu suferă

deloc întârziere. Din punct de vedere economic satele sunt asaltate de negustori jidani cari caută să speculeze munca și avutul țăranului spre a trage el foloase cât mai multe. Cu iuțeala uimitoare ei paralizază comerțul românesc susținut de câțiva români, negustori lipsiți de îndrumări, de încurajări și de capital, și de câteva răzlețe cooperative sătești. Prin concurența mare făcută de jidani românilor, și prin încurajarea acestei concurențe de însăși săteni, comerțul românesc este cu totul amorțit aducând la sapă de lemn pe acel nefericit îndrăzneț care ar căuta să arate că comerțul în România nu este un monopol jidovesc.

Și credeți că a câștigat ceva țăranul din această concurență? Ași! da de unde; el sărmanul a pierdut enorm. Să vă dau un exemplu spre convingere: Intr'un sat este un negustor român. Tot aci mai vine unul jidan, trimis de speculanții de la orașe cu bani și marfă, pentru ca să distrugă astfel comerțul românesc. Să zicem că românul vinde kgr. de zahăr cu 22 de lei, prețul de cost fiind de 20 lei, adică un câștig modest de 10 la sută. Jidanul atunci scade prețul, de la 22. cât ar trebui să se vândă, la 20 lei, și natural că prin acest mijloc toți clienții românului se vor duce la jidan văzând ce eftin vinde. În urma acestei lovituri românul este nevoit să închidă prăvălia, iar jidanul spre marea uimire a tuturor urcă brusc prețul de la 20 lei la 30! Acum este singur și nu mai are cine îl concure. Iată politica jidanului în comerț. luptă contra Românului tot cu Român care nu-și dă seama de ceia ce face. Vorba proverbului cu coade de topor. Nu zic că din bună-voință săteanul face asemenea greșeli, însă fiindcă el nu cunoaște mârșăvia cursei jidănești, el fiind cu inima curată, cade în ea.

El este însă ca un copil, pe care dacă nu-l păzești, tu ca conștient, de pericolul ce-l amenință se nenorocește fără ca el să știe, sau să-și dea seama măcar. Însă după cum o mamă este datoare să-și păzească copilul de nenorocirile evitabile, îndepărtând din calea lui tot ceia ce este vătămător pentru dânsul, tot așa și noi toți cari ne pretindem că suntem conștienți de pericolul ce îl constituie pentru dânsul existența jidanilor prin apropierea sa, să căutăm cu toată puterea noastră să-i îndepărtăm din calea lui și astfel să-l scăpăm din nenorocirea de care este amenințat.

Valvarie

PREOȚII NOȘTRI ȘI RABINII

Este, fără îndoială, o preocupare a timpului a se da clerului nostru o îndrumare cât mai potrivită, spre a răspunde chemării însemnate ce o are — sau trebuie să o aibă — în păstrarea și continuarea Neamului Românesc.

E o preocupare pe cât de firească tot atât de necesară și sfântă. De acest lucru însernat s'a ocupat și D-l V. Chiru în No. 6 al acestei reviste din acest an. Fiindcă D-sa pleacă, din acest postulat și ajunge la concluziuni pe care le scoate din premise neîntemeiate, îmi permit a-i da un răspuns. La aceasta mă simt îndatorat, mai cu seamă, din împrejurare, că un cititor și bun naționalist mi-a trimis o poștală anonimă, cu următorul cuprins: «Cinstite Părinte, mi se pare că faceți parte din cons. partidului Uniunii Naționale Creștine. Bine-voiți a citi Ap. Națională No. 6 din Iunie pag. 13... prin care aduce laude nemeritate rabinilor și batjocorând pe nenorociții noștri preoți dela sate, slujitori a unei biserici jefuită prin două secularizări, prima cea dela 1868 și alta prin cea din 1902 a casei Bis. prin cari s'a pus mâna pe toate veniturile parohiale». Deși poștala e anonimă, din cuprins și modul scrierii am găsit că ea e a unui înfocat și devotat creștin, publicist ca și naționalist a făcut sacrificii cunoscute și bine apreciate dar rău răsplătite. În plus de acestea dânsul are și avantajul de a nu face parte din cler și ca urmare *de a nu-și trage spuza pe turtă*. Acestea spuse viu la chestiunea D-lui V. Chiru. „Rebii și Părinți”. D-sa spune în acest articol în substanță, că Rabinii prin cultura lor superioară, de care mă ocup, au păstrat popoului jidan caracterul național împiedicându-l de a se amesteca și cotoropi cu celelalte neamuri printre cari au trăit și trăesc. E o constatare căreia nu i se poate aduce tăgăduire. A trage din aceasta concluziunea că aceasta se datorește faptului științei rabinilor, e o concluzie eronată, într'ucât mai sunt popoare ca și resturi de popoare, cari își păstrează caracterul etnic milenar fără ca clerul lor să întrunească caracterul științific. Chinezii și mai cu seamă Mahomedanii ai căror Hogi nu se bucură de acest avantaj, ne sunt exemple vii. În plus de aceasta avem între noi restul poporului nomad al căror conducători, vatafii, n'au nici habar necum

de știința propriu zisă, dar nici de scris și citit. Cu toate acestea, aceste popoare ca și resturi de popoare își păstrează caracterul etnic ce l-a avut ab antiquo, nici nu se asimilează nici nu s'au contopit cu masele popoarelor prin cari au trecut și printre cari trăiesc.

Se datorește oare acest fapt unei științe magice pe care o întrunesc conducătorii lor. Fără îndoială că nu. El se datorește unui instinct atavic care reșadă și în individ ca și în masele strânse ale lor. S'ar putea într'ucât nu asemenea situația lor între popoare cu apariția unei bufnițe rătăcită, prin împrejurări, din locuri întunecoase la lumina zilei printre celălalte păsări de lumină, sau cu apariția unei de pradă în marea masă a celorlalte ființe. Alte apucături, alte instincte și ca natură și ca fire!

Nu putem judeca natura; Ea își are legile ei și capriciile ei. Să lăsăm a și urma cursul ei și pe această cale cum și-o urmează pe atâtea altele.

Dar partea cea mai rea din constatările D-lui Chiru la adresa preoților noștri e combătută de însuși afirmările ce le face chiar în acest articol. D-sa spune: „Ovreiul din Po-cuția, Rusia, Franța, Anglia, Italia, America ori din Podul-Turcului dela noi, formează un singur exemplar sufletesc, o singură simțire, o singură inimă ovreiască“. Apoi dacă aceasta e așa, și așa e; apoi de ce D-l V. Chiru se năpustește tocmai și numai asupra ignoranței clerului nostru, oare clerul țărilor citate e tot așa de ignorant ca al nostru? Nu are D-l Chiru noțiunea că aceleași efecte sunt produse de aceleași cauze tot'd'auna și pretutindeni? De ce dar numai la noi păstrarea naționalității Evreului se datorește ignoranței preoților noștri? Oare tot așa de ignorant și neștiutor e Clerul Rusii, Italiei, Franței, Angliei, etc. Iată dar unde duce o pornire de ponegrire, cât departe mână ea pe om? Oare și p'acolo când se duce creștinul la preot și-l cheamă la sfânta slujbă — ca la noi — nici acolo nu se va fi ducând?

Până una alta, rugăm pe d-l Chiru de care am auzit vorbindu-se tot de bine, să nu mai scrie cu așa patimă contra Clerului bisericii neamului său pe care-l confundă cu vr'un specimen ce se va fi găsit rătăcit și prin Clerul nostru, ca pretutindeni de altfel, nu se poate pune în sarcina întregului Cler Românesc tot noianul de acuzări ridicole pe cari D-sa le debitează prin articolul D-sale: „Rebii și Părinții“.

Preotul C. Dumitrescu

Până când?

I

*Frați Români în rezistență
Incercați atât de mult,
Intristat în al meu suflet*

II

*Simt poporul cum se în'neacă,
Simt cum arde focu'napus,
Ce din inimima lui Iuda
Cu urgie s'a desprins.*

III

*Ca să ardă'n a lui flăcări
Blând popor, după popor,
Ca să poată să ajungă
Iuda singur domnitor.*

IV

*Până când răbda-vom oare
Paraziții printre noi,
Să ne roadă toată vlaga
Să ne tundă ca pe oi?*

V

*Până când să ne tot cerce
Prin doctrina lor de ură?
A lor inimă cu patimi
S'a umplut peste măsură.*

VI

*Lacomii rod avutul nostru,
Banul e la ei în mâini
Și că mâine'n țara noastră
Au de gând a fi stăpâni.*

VII

*Români blânzi cu faimă bună,
Dragi țărani și cărturari,
Nu priviți cu mâini la spate
Năvălirea de barbari !*

VIII

*Căci prin graiul cel din urmă
Morții ne-au lăsat blăstăm,
Dacă glia strămoșească
Nu voim s'o apărăm.*

IX

*Fiecare strop de sânge
Fie strat, din care crească
Munca, cinstea și credința
In națiunea românească.*

X

*Adevăr și lege sfântă-i
Cauza ce-o apărăm,
Pentru singura isbândă
Cu dreptate ne'narmăm.*

S. ȘICLOVAN
Student

ANTISEMITISMUL PRACTIC

Cine a trăit în Moldova, în Bucovina, în Basarabia și în Maramureș, cine a fost doar pe acolo a plecat cu inima strânsă de durere, că cele mai frumoase părți ale pământului românesc sunt în mâinile ludei. Românii, Rutenii, Rușii, Nemții și Ungurii muncesc din greu, muncesc cu nădeje și jidanii, cei din urmă dar cei mai câinoși barbari se învârtesc printre ei, și își umplu buzunarele. Par'că au durat un jghiab blestemat, pe care toată mana țării noastre se scurge în pungile lor.

Lângă mormântul marelui și sfântului Ștefan-Vodă, au tăbărit lăcustele care din ușile crâșmelor, ademenesc pe bieții oameni, ca să-i omoare cu otrava lor și să le fure cea din urmă para, haina de pe ei și bucățica dela gură.

Ferăstraiele lor mușcă fără milă codrii noștri, o lume întreagă e omorâtă clipă cu clipă.

În locurile acestea de glorie ale neamului se petrece o tragedie spăimântătoare, dar mută, căci celor ce ar trebui să vorbească li se astupă gura cu aur, sau li se acoperă glasul cu urletele puternicei jidovimi din toată lumea.

Suntem antisemiți ? Vie orice om cinstit, din orice colț din lume să vază cum tâlharii ne jefuesc și ne rușinează, și nu ne îndoim o clipă că ne va da dreptate. Mântuirea noastră, e în puterea noastră : ni se cere să voim.

Când vom cumpăra totul numai dela creștini, când țărânul va vinde prisosul bucatelor lui numai creștinului, când într'un cuvânt nu va exista nici un fel de legătură între român sau creștin și jidan toată puterea ludei se va năru.

Dar pentru aceasta se cere negustorului creștin o cinste fără pată și cât mai puțină lăcomie, judecătorului dreptatea cea adevărată sufletul legii nu numai buchia legii, vameșului istețime și cinste, serviciului sanitar împlinirea perfectă a datoriei lui și poliției cea mai desăvârșită corectitudine.

În sfârșit partidelor politice li se impune ca cel puțin din această chestiune de viață a neamului nostru să nu-și facă o uneltă de luptă.

Marii noștri oameni politici ne-au arătat că un bun român este un dușman al lui Israel. Iată dar ce putem face cinstit și legal pentru ca bandele celor tăiați împrejur să fugă în toate părțile și să ne lase pe noi pe pământul nostru, cu bucuriile și necazurile noastre. Și e atât de ușor !

Scipione Titu

ATENTATE JIDOVEȘTI

Ziarul guvernului ne anunță în numărul său de acum 10 zile că în Basarabia s'a dat de urmele unei vaste organizații teroriste descoperindu-se din nou fel și chipuri de explozibile, unele mai grozave decât altele, — cu Piroxilină, dinamită în cartușe etc., etc. — toate acestea au fost aduse de diferiți teroriști Jidani de peste Nistru, ca să mineze căile noastre ferate în diferite părți ale provinciei noastre de peste Prut, după suatele de comploturi ce s'au descoperit dela 1919 în urmă, cele mai recente sunt evident puse la cale de dușmanii noștri cei mai înverșunați — Jidani — sunt numai o lună de când s'a descoperit în Cluj un vast complot pentru asasinarea Prințului Carol și a Generalului Petala, condus de un jidan anume *Wexler*, venit din Buda-Pesta, anume pentru această ispravă. Asemenea sunt numai două săptămâni de când în trenul ce venea din Polonia s'au găsit două *Jidoavce*, care aflându-se descoperite au sărit în mersul trenului, și acestea aveau aceiași misiune de a ucide pe Rege și membrii guvernului ce trebuiau să vie din Polonia. Va să zică suntem în plină perioadă de asasinate comise de Jidani asupra oamenilor noștri de stat, cu scopul vădit de a ne pune în plină revoluție ca pe urmă să facă din țara noastră ce a făcut din marea împărăție Ru-sească. Nu sunt primele și nici ultimele descoperiri ce se fac de către siguranța statului. Acțiunea teroristă Jidovească s'a organizat în o vastă rețea la noi în țară, numai grație indolenței guvernelor de jidoviți ce ne-a guvernat după război. O spunem aceasta cu durere fiindcă în afară de investigații le po'itei de siguranță nu vedem nimic, nici o acțiune preventivă, nici o încercare de îndreptare a cauzelor politice, care ne-a adus în această stare nenorocită de provizorat. Această stare nu se poate îndrepta decât dacă s'ar lua măsuri contra tuturor jidanilor pripășiți în țară după război. De asemenea guvernul și reprezentanții autorizați ai Românilor să nu se mai pună la discuții sentimentale cu Banca de criminali din Uniunea Evreilor Români, dela care cu siguranță pornește toate aceste uneltiri blestemate. Spunem aceasta mai ales ținând seamă de perseverența lor diabolică căci au avut curajul să se plângă și I. P. S. S. Mitropolitului nostru, care s'a și grăbit să vadă în acțiunea Jidanilor nimic periculos, dându-ne sfaturi de a ne înfrăți cu dânși.

BATI

IDOLII NAȚIUNEI:

„*Oculus habent et non videbund?*”

Orce manifestațiune culturală, fie de natură pur științifică, fie în administrație, în politică, în diplomație, etc. orce activitate profesională, în comerț, industrie, agricultură, mecanică, etc. bazate numai pe simple noțiuni teoretice, nu pot să parvie la un maxim de efect, la un progres real și desăvârșit, orcât talent superior, or câtă inteligență ar avea cineva, fără un îndelungat exercițiu experimental, fără un stagiul de muncă practică.

Din informațiuni diverse, luând cunoștință că Francmasonăria este o instituțiune puternică care are mare înrăurire în anumite state din Europa și America, am căutat să mă inițiez teoretic despre activitatea acestei instituțiuni și cu toată stăruința depusă, n'am fost satisfăcut cu rezultatul obținut.

Curiozitatea m'a împins să fac Francmasonerie practică, am devenit membru botezat „*lenon*” mai întâi ucenic sau discipol, apoi companion, maestru, etc. în care grade am căpătat cunoștințe depline de principiile democratice și umanitare care constituiesc în mod teoretic bazele Francmasonăriei vizibile.

Când am pășit în al 18-lea grad (Roza Cruce) atunci abia mi-am dat seama că toate aceste principii erau exploatate cu mult meșteșug în favoarea unei alte organizațiuni similare, dar cu antene invizibile, cu dogma și instrucțiuni cu totul secrete pentru profani, un fel de organizațiune astrală pe care am numit-o „*Ocultmasonerie*”.

Primele noțiuni oculte le-am căpătat în calitate de Venerabil (Președinte) al Lojei M. dela prozelit mason de meserie Cotar, care n'avea nici gradul de Maestru în Francmasonăria vizibilă, dar care fiind rudă cu un mare pontif Ocultmasonic cu reședința în Buhuși, cunoștea toate ițele diplomației Europene știa foarte multe lucruri de actualitate și viitor, pe care Diplomații de meserie din țara Românească nici nu le bănuiau.

Intre altele mi-a destăinuit cu amănunțite detalii cum Ocultmasonoria internațională prepară războiul european, cum toate imperiile vor fi năruite, cum mai toate popoarele în luptă vor fi învinse economic, cum războiul va înceta prin o simplă dispoziție Ocultmasonică, nu prin o învingere definitivă.

A mai adăugat că Ocultmasonăria care de fapt dirijează, prin afiliații săi politica externă a celor mai multe din Statele Europei, prin intermediul poporului internațional va pune o definitivă stăpânire pe guvernământul câtorva State, făcând aluziune mincinoasă și la țara noastră.

Cum acest internațional, care după cum am înțeles, pe lângă însărcinarea de spionaj avea și o misiune de „*captare*” pe lângă mine era urât la chip și duhnea și mai urât, destăinuirile sale mă incomodau mă îngreșau, și cum nu le dam nici o importanță îl părăseam adesea înainte de a’și termina poliloghla.

După război însă, mi-am reamintit aceste destăinări și am făcut constatarea că s’au îndeplinit punctual, afară de profiția relativă la România, care de și ruina economică, prin energia poporului pământean ajutat de pronia divină a paralizat uneltirile vrăjmașilor, și-a întins hotarele până la limitele naționale și mai târziu a putut să scape din ghiarele unui guvern care stăpânea și exploata țara cu concursul unor anumiți agenți ai Ocultmasonăriei financiare internaționale.

Dar confirmarea cea mai evidentă a acestor destăinări și a scopurilor infernale ale Ocultmasonăriei internaționale nu mi s’au relevat mai luminos și mai precis decât funcționând înainte de ocupația Germană și după ocupație la cenzura poștală.

Mi-e peste puțină să descriu aci chiar în mod sucint, — manifesturile de dragoste interesată, — în corespondențele internaționalilor, pentru bogata țară Românească și de profunda ură și dispreț pentru locuitorii indigeni ai acestei țări.

Dar nu mă pot opri de a reproduce în mod sumar câteva fraze model:

„Armata proștilor va fi în curând nimicită, — cel dela Salonic „*e al nostru*”, — primind chiar ordin „*nu se va mișca*”. — Cei mai „influenți membri din guvernele dela Londra, Roma și New-York sunt afiliații Marei Alianțe și Tigrul din Paris este aliatul nostru. — Rușii vor da concurs negativ, — Sturmer e al nostru.

„Și în țara Românească avem oameni politici populari, — subordonați intereselor noastre, — cu ajutorul acestora și cu concursul „Ziarelor democrate independente subvenționate de Marea Alianță, — vom pune stăpânire pe Administrația țării, — zile fericite vor sosi pentru noi, etc.

Și mai în urmă: „Marile noastre Bănci au convenit pentru o „extremă scădere a leului, — dar bine înțeles că această scădere nu va prejudicia interesele noastre comerciale, — pentru diferența de „valută ai noștri vor fi încredințați la infinit fără procente, — iar cu „valuta poate se vor cumpăra lei ieftini cu care se vor ajuta cei ce vor voi să colonizeze „*Sionul Românesc*”.

Tot la Cenzuri am surprins o parte din tratativele preliminare

pentru cumpărarea unui anumit ziar independent, — de către Ocultmasoneria din New-York-Paris-Londra, prin intermediul unui interpus spre a se masca adevăratul cumpărător.

Dar ceea ce am citit și am rămas încrămenit, înmărmurit, — a fost fraza următoare:

Avem destule mijloace să domesticim, să ademenim, și apoi „*să compromitem*” pe cei mai populari Oameni politici, — pe „*Idolii Națiunii Românești*”.

Și atunci, — *Idolii Națiunii*: Iorga Maniu, Mihalache, Averescu ??....

„*Aures habent et mon audient*” ?

Oculus habent et mon videbunt ?

Ion Antonescu

Iarăș „Socialismul”

Erau vremuri când mișcarea socialistă se bucura de oameni cu cultură sau cu talent. După război nefericita mișcare a rămas orfană de întemeietorul ei Dobrogeanu-Gherea și când a devenit comunistă a pierdut tot ceea ce mai reprezenta bun simț.

Acum tovarășii apar în toată goliciunea lor. Prostii se țin și țin și plaivazele plăpămarilor atentează la burgheza gramatică a limbii române și tot ceea ce înseamnă inteligență lipsește din creierii comuniștilor ca o odioasă calitate oligarhică.

Un domn G. Alexe în „Socialismul” din 8 Iulie 1923 scrie un articol despre „banditismele finanței” și „cum e prădat poporul muncitor” în care articol burghezia este acuzată că fură împreună cu guvernul din sumele dobândite prin tratate ca despăgubiri de război.

(E vorba în primul rând de lichidările averilor supușilor inamici).

Întreb pe d-l Alexe ce înțelege prin „burghezie”. Dacă înțelege ceea ce trebuie să înțeleagă, adică o clasă de mijloc compusă din negustori, industriași, meșteșugari (patroni) și funcționari, atunci să ne ierte domnia sa, dar noi credem că spune lucruri foarte puțin adevărate.

În adevăr a confunda burghezia cu drojdia parazită a îmbogățitorilor de război este faptă de om smintit sau de om cu rea credință. Negustorii, industriași, meșteșugarii și funcționarii cinstiți (alcătuind majoritatea imensă a burghezii creștine) sunt săraci foarte săraci.

Mulți și-au văzut averea distrusă de inamici fără putință de refacere—ca scriitorul acestor rânduri, care așteaptă cu un bon de despăgubire în buzunar, o vreme mai bună.

Alții—funcționarii—lipsiți de orice economii din alte vremuri se întrețin cu salarii de mizerie.

Leafa unui lucrător, mediocru plătit, este, după afirmațiile „Socialismului” chiar șase sute de lei pe săptămână sau lunar 2800 lei un director de minister are numai cu șapte sute de lei pe lună mai mult, iar un șef de biuro clasa I-a cu trei sute de lei mai puțin.

Dar cine este *burghezia* unită cu finanță, de care vorbește d-l Alexe?

Cităm pe Himmelstein, fost chelner, azi multi milionar, pe Nacht, om lipsit de orice mijloace înainte de război, azi cu două sute de milioane avere, pe Aron Schuler, pe Herdan, fost samsar de grâne, azi milionar și proprietar al fostii mari Olmazu și câți alți.

Pe aceștia, nu știm prin ce miracol, nici d-l G. Alexe, nici vreunul din tovarăși nu încearcă să-i atace.

Căci nu degeaba, la începutul revoluției ruse, cel mai bogat jidan din Chișinău conducea, mulțimea ca să distrugă averile creștinilor.

Vrem să ni se arate un singur jidan care să fi sărăcit în urma războiului.

Noi vedem că puterea jidovimii crește în fiecare zi, averi imense intră în buzunarul ludei.

Proprietatea urbană — martore sunt registrele tribunalelor — a devenit în ultima vreme exclusiv iudaică.

Dacă aceasta este starea lucrurilor, d-le Alexe, care *burghezie* este aliată finanței și îmbogățită odioasă din necazurile noastre?

Dar neamul acesta implantat în trupul nostru, nu reprezintă o clasă socială, adică un element alcătuitor și esențial al societății românești, ci este vâscul care-și duce nemernica viață de parazit cu seva trupului pe care trăește.

Totuși pânțele prea îmbuibat al porcului Heber va plesni!

Va veni o zi când domnia lui Israel va fi fost un vis urât. Și ziua aceea nu-i departe.

Sipione Titu

AVIZ. — În vederea asigurării apariției regulate a revistei, fiind nevoiți să ne aprovizionăm cu hârtie din vreme, rugăm pe d-nii abonați, să ne remită abonamentul pe anul al II-lea, care a început la 1 Aprilie.

Sacrificiile pe care le facem cu editarea acestei reviste atât de necesară apărării intereselor noastre de neam, credem că vor convinge pe d-nii abonați să ne achite sumele datorate fără să mai fim nevoiți să apelăm la fiecare în mod individual.

Direcțiunea

Antisemitismul lui Wagner

În articolul precedent am arătat părerea lui Wagner asupra incapacității jidanului de a se manifesta pe terenul artistic nu numai ca un creator, dar nici chiar ca un interpret de valoare.

În studiul său asupra jidanului, Wagner pune în evidență incapacitatea jidanului de a-și însuși limba poporului în mijlocul căruia s'a stabilit, defect care 'l face pe jidan impropriu unei asimilări mediului înconjurător. Iată ce spune el în această privință.

„Cea ce însă este mai important, cea ce este în adevăr concludent, este efectul pe care jidanul îl produce asupra noastră prin modul său de a vorbi. *Jidanul vorbește limba națiunii în mijlocul căreia trăește din generațiune în generațiune, însă o vorbește tot dauna ca străin.*

„Jidanul vorbește ori-ce limbă modernă din Europa, ca o limbă învățată, iar nu ca o limbă înăscută; este așa dar, privit dintr'un punct mai înalt, o imposibilitate pentru el de a se exprima în această limbă într'un mod independent și conform naturei. Limba, cu expresiunile și dezvoltarea ei, nu este opera unor indivizi ci a unei comunități istorice. Omul, care crește fără să-și dea seamă în mijlocul acestei comunități ia parte la crearea limbei. Însă jidanul a trăit în afară de o astfel de comunitate, singur cu Jehova al său și în mijlocul unui trib care, împrăștiat și fără patrie, n'a putut avea o dezvoltare spontană. Însăși limba lui particulară (limba ebraică) nu îi a fost oare conservată ca o limbă moartă.

„A fi în adevăr poet în o limbă străină a fost până aci imposibil; toată civilizațiunea noastră, toată arta noastră europeană, au rămas pentru jidan o limbă străină, și el n'a luat o parte mai mare la dezvoltarea artelor ca la progresul civilizațiunii: insensibil, ba chiar ostil, acest nenorocit, lipsit de patrie, n'a făcut de cât să asiste la acest spectacol. În această limbă în această artă, jidanul nu face de cât să repete, de cât să imite; poet, el nu poate să cânte cu adevărat; artist, el nu poate crea.

„Dar cea ce ne jignește mai mult, este accentul particular care caracterizează vorba jidanului. Deși jidanii trăesc de mai bine de două mii de ani în mijlocul popoarelor Europei, civilizațiunea n'a putut să învingă tenacitatea naturei lor, în cea ce privește particularitatea pronunțării semitice. Urechea noastră este mai ales izbită în mod neplăcut de către sunetele ascuțite, suerătoare și strigătoare ale acestui idiom. Jidanii întrebunțază vorbe și construcțiile de fraze într'un mod contrar spiritului limbilor noastre naționale; ei le dă de multe ori un sens cu totul deosebit, astfel că limba lor devine o vorbărie confuză și insuportabilă; ascultându-i, dăm în mod involuntar mai multă atențiune modului cum vorbesc de cât la cea ce spun. Aceasta este de cea mai mare importanță pentru a explica

impresiunea pe care o produce operele muzicale ale jidanilor. Ascultând pe jidan vorbind, sântem izbiți fără să vrem, de a găsi discursul său lipsit de ori-ce expresiune întradevăr omenească. Nici odată indiferința rece și monotonă a debitului său nu e înlocuită cu accentele unei mari și puternice pasiuni. Dacă în conversațiunea noastră cu un jidan ne servim de expresiuni pasionate, acesta se ferește întot-d'auna de a ne urmări pe un teren pe care se simte incapabil de a ne răspunde. Nici o dată un jidan nu se pasionează cu noi într'un schimb reciproc de sentimente. Când se arată pasionat față de noi, aceasta o face numai în vederea interesului său egoist a vanității sau a interesului său material.

Dacă acest mod particular de a vorbi al jidanului îl face incapabil de a exprima *prin discurs*, după cerințele artei, ideile și sentimentele lui, el trebuie să fie încă mai incapabil de a le manifesta *prin cântare*, care este un discurs pasionat în gradul cel mai înalt. Muzica este un limbaj a pasiunii. Jidanul ne pare cu totul nesuferit, când transformă în cântec limbajul său, care nu poate exprima, în ochii noștri, decât o animațiune ridicolă, însă nici o dată o pasiune care să atragă simpatia noastră. Tot ceea ce ne desgustă în exteriorul și în limbajul său, ne revoltă într'atâta în cântecul său încât ne face să fugim.

Wagner a observat așa dar incapacitatea jidanului de a-și însuși limba poporului în mijlocul și pe spinarea căruia trăiește, și că neputându-și însuși limba nu-și va putea nici însuși mentalitatea lui, rămânând străin de mediul înconjurător. Între muzică și limba vorbită fiind o strânsă corelațiune, lucru ce se poate foarte bine vedea la muzicile și limbile corespunzătoare franceză, italiană și germană, era natural ca jidanul ne mai având o limbă proprie să nu aibe nici o muzică a sa, astfel încât va cânta în muzica altui popor însă tot așa de prost precum vorbește și limba acelui popor.

Verax

MARE ACTUALITATE

«JIDANII IN RAZBOI»

de A. C. CUZA

după documente oficiale.

Depozit: „Apărarea Națională“, str. Pictor Grigorescu, 9.

Prețul Lei 10. — Vânzători 20%.

In contra despotismului ovreiesc

Copie după o proclamație afișată la Moscova în luna Martie 1923

Rușilor !

Rusia moare sufocată de robia sângeroasă a guvernului hrăpăreț bolșevic. În capul acestui Guvern stau blestemații de ovrei, care sunt drojdiile poporului ovreiesc. Cu minciuni și cu înșelăciuni nerușinate acești blestemați și au atras poporul rus, care a ignorat pe D-zeu și adevărul. Acești călăi au făgăduit multe lucruri seducătoare poporului rus, încă din primele zile ale uzurpațiunii lor; dar cum nu spuneau de cât minciuni, n'au îndeplinit nici una din tăgăduelile lor :

1) Ei au făgăduit să pună capăt războiului mondial, pe când în realitate au declarat războiu la toată lumea, care nu voia să recunoască autoritatea lor, acea de asasini și de despoți.

2) Au făgăduit libertatea, dar în realitate crează o stare de lucruri nemai auzită de despotism și arbitru în contra tuturor acelor care nu erau cu ei, în contra tuturor afară de răufăcători.

3) Au făgăduit să *desființeze pedeapsa cu moarte*, dar în realitate au îmbibat tot pământul rusesc cu sânge nevinovat !

4) Au făgăduit egalitatea drepturilor și o stare înfloritoare pentru toți lucrătorii, dar în realitate crează o clasă nouă de privilegiați aceea a comuniștilor, a comisarilor și a ceki-stilor (poliția secretă) recrutată în straturile cele mai decăzute ale populației.

5) Făgăduiseră libertatea cuvântului și a presei, dar în realitate au interzis să se pronunțe sau să se scrie ori-ce vorba în contra lor.

6) S'au făcut stăpâni pe toate depozitele de aprovizionare, dar făcură să dispară, să putrezească, să se piardă din cauza înghețului o cantitate enormă până să ajungă să împartă ce-va populațiunii înflămânzite.

7) Au distrus toate mijloacele de transport de căi ferate și fluviale.

8) Au jefuit bisericile și mănăstirile, călcând în picioare tot ce este sfânt pentru poporul rusesc.

9) Acuma, cu impozitele lor considerabile și cu rechizițiile luate de la poporul rus ultimul lor avut.

10) S'au făcut stăpâni pe tot aurul și pe toate pietrele prețioase, astfel în cât deveniră oamenii cei mai bogați din lume.

11) Pe când foamea și moartea seceră, poporul rusesc, ei dau banchete somtuoase la Kremlin și se îngrășe, fiindcă mănâncă prea mult. Ca să încredințați n'aveți de cât să priviți pe Zinovieff și pe ceilalți.

12) Am văzut pe Cicerin la Genova, care în loc să dea ajutor celor flămânzi, dăruia poliției și funcționarilor italieni — în amintirea „ilustrei” sale persoane obiecte prețioase de sute și de mii de ruble-aur.

Poporul rusesc !

Trebue neapărat să alungăm pe jefultorii și călăii poporului. Să sfârșim o dată de a mai purta acest jug și această sclavie. Să scăpăm de jugul ovreiesc !

„Crucea albă”

Fiica generalului Brussilov. împușcată de Jidanii Bolșevcii.

Fiica Generalului Brussilov, fost comandantul suprem în armata Rusească sub Țarul Nicolae, a fost executată de Bolșevici prin împușcare de oare-ce a ascuns vase sfinte. Generalul Brussilov, care acum este din nenorocire în slujba Jidanilor Bolșevici, a cerut grațierea pe care a obținut-o. Tânăra fată a respins cu indignare grațierea acestor bestii spunând. Nu vreau să primesc grația lor când acești ticăloși au mâinile pline de sângele atâtor nevinovați, care nu au voit să își bată joc de biserica creștină. Bine înțeles tânăra fată a fost imediat executată. Il întrebăm pe Mitropolitul nostru, cel din București, dacă o confraternitate cu aceste bestii e posibilă, și dacă nu ar fi bine ca I. P. S. S. să nu se amestece într-o chestiune politică, care nu îl privește. Nu voim să îi urăm și I. P. S. S. soarta de a fi Mitropolit în Rusia Jidanilor unde frații într'un Christos ai I. P. S. S. sunt omorâți zilnic.

Bati.

A APARUT PERICOLUL OVREESC

EDIȚIA II-a

De vânzare la adm. „Apărării Naționale”, str. Pictor Grigorescu, 9. — București

ECHIVOC MISERABIL. — Să nu spunei, cum spun unii ticăloși sau complici „creștini”: luptați, contra cutărui sau cutărui ovrei care constituie marea bancă, sau contra cutărui sau cutărui, care conduce revoluția; dar nu puneți la un loc pe cei buni și pe cei triști.

Miserabil echivoc ! Toată rasa ovreiască în masă este solidară cu programul ovreiesc. Uitați-vă împrejur: presa ovreiască sau ovreită, indivizii ovrei care sunt la putere și adunătura ticăloasă din ghetourile orientale, toți sunt solidari în această operă vătămătoare. Mii de documente ovreiești (și de acestea avem altele în fiecare zi) proclamă, că rasa ovreiască trebuie să comande lumea; și mii de fapte dovedesc că ei își urmăresc scopul în mod sălbatic.

Există ovrei cinstiți sau streini de un astfel de program ? Dar fără îndoială ! și noi ne vom grăbi să-i scoatem din luptă, imediat ce vor bine voi a se face cunoscuți. Și pentru ca să devină cunoscuți au un mijloc foarte ușor: să combată pericolul ovreiesc nu numai cu vorba ci și cu fapta. Dacă nu, nu.

(Vita Italiana, Iunie)

Cine dorește să devină membru în „Uniunea Națională Creștină”, se poate înscrie la Administrațiunea „Apărării Naționale”, strada Pictor Grigorescu No. 9. — Prețul unei Cărți de membru e lei 20. — Remis prin poștă lei 25.

RIVISTA DI MILANO

ANTISEMITA-INDIVIDUALISTA

Abonamentul pentru străinătate 40 lire pe an

Administrația: Milano, Via Ugo Foscoli, 4 bis

RUSIA.—Jidanii, care au pus mâna pe guvernul Rusiei, sunt foarte neliniștiți din cauza progresului ce-l face sentimentul antisemit în masele poporului rusesc. Le e teamă ca nu cumva rușii să se dezmeticească și să masacreze jidanii care îi a adus în sapă de lemn. Iată ce spune în această privință ziarul bolșevic Pravda:

„A treia internațională, care s'a întrunit la Moscova, a fost foarte îngrijată de ura într'una crescândă pe care le manifestă masele poporului în contra jidanilor ce ocupă toate pozițiunile politice în republica sovietelor.

Grija e așa de mare, încât a treia internațională a organizat o *secțiune jidovească* care va lucra de acord cu *Ceka*, (poliția secretă) pentru a combate antisemitismul.

„Scopul acestei secțiuni este de a opri prin toate mijloacele manifestările publice ale sentimentului antisemit; și pentru a face toate preparativele pentru a salva pe jidani în caz că regimul sovietic ar cădea“.

Cele publicate mai sus sânt o dovadă că bolșevismul și jidovismul e tot una, și că poporul rus nu așteaptă decât o ocaziune pentru a strivi paraiziții care îi oprimă și îi sărăcesc.

■ Regimul fericirii introdus de jidani în fostul imperiu al țărilor a avut ca efect ca rușii să ajungă într'o neagră mizerie murind de foame și de boli cu sutele de mii. Atât la țară, cât și la orașe populațiunea e în continuă descreștere. Orașul Moscova care în 1917 trecuse de două milioane locuitori scăzuse la mai puțin de un milion în 1920, numai după trei ani de regim bolșevic. În 1916 Petersburg avea două milioane și jumătate locuitori, și acum, mulțămită administrațiunei jidovești, nu mai are decât vr'o șapte sute de mii de suflete, și acelea gata să părăsească trupurile skeletice în care sânt adăpostite.

Jidanii aplică nenorocitului popor rus ordinele pe care le da Iehova aleșilor lui, și care se poate vedea în Vechiul testament: „Vei mânca pe celelalte neamuri.“ După cum vedem mâncarea poporului rus se face pe o scară întinsă. Dacă n'am lua măsuri în consecință, are să ne mănânce Lupu cu jidanii lui și pe noi.